

Skøbne vil være ganske afhængig af det Indtryk, vi faar i Udvalget af, hvorledes disse Vanskeligheder vil kunne afbødes i Praksis.

Vanskelighederne ved den gode og sunde Tankes Udførelse i Praksis bliver ikke formindsket ved den Omstændighed, at Forslaget egentlig kun er en Skitse, tilmed en Skitse, som ikke er fri for at være noget uklar i Linierne, uklar lige fra rent sproglige Udtryk, som naar § 2 anvender Betegnelsen „Statens Arbejdsdirektør“, som er en Titel, der ikke eksisterer i det øvrige Lovsprog — jeg antager, at der dør er tænkt paa Direktøren for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløsheden og ikke f. Eks. paa Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet —, til Begreberne, saaledes det afgørende, det centrale Begreb: Arbejdsløshedsfonden.

Midlerne til denne Lovs Udførelse i Praksis skal jo tages fra Arbejdsløshedsfonden, men her vil jeg meget kraftigt fremhæve, at med Hensyn til denne Fond har vi bestemte Regler for Brugen af Fondens Midler. Betingelsen er, at Arbejdet sker enten paa nedsat Tid eller til nedsat Betaling, og jeg tror, man skal være sig for ved dette Forslag at forfuske Linierne i den bestaaende Arbejdsløshedslovgivning. Man kan ikke sige andet, end at dette Forslag bryder fuldkomment med Princippet og med de klare Ord i Loven om Arbejdsløshed, hvori Bestemmelserne om Arbejdsløshedsfonden indeholdes. Jeg kunde tænke mig, at man maaske kunde løse det Problem, der herved fremkommer — det kan jo løses paa forskellig Maade —, ved at man nøjedes med Statens Bidrag og derved holdt Forslagets Linier klare. Man kan ogsaa gaa den omvendte Vej, det vil være at drøfte i Udvalget. Vi maa i alt Fald se til, at Rigsdagen ikke her forfusker noget, og at vi ikke bryder de Linier, der en Gang er fastlagt og vel at mærke fastlagt med Tiltrædelse af samtlige fire Partier paa Rigsdagen.

Medens jeg er ved de fire Partier, der var enige om at gennemføre den paa-gældende Lov, vil jeg ogsaa gerne betone, hvad jeg glemte at fremhæve før, at dette Lovforslag maa ses paa Baggrund af, at Lovgivningen har forpligtet Samfundet til at yde Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg kan heller ikke se andet, end at saaledes som hele Forslaget er formet, er det en decideret Arbejdsløshedsforanstaltning; det vil være noget vildledende at kalde dette for Hjælp til Industrien og for et Kriseværn, eller hvad man ellers ser anvendt ude omkring i daglig Tale, baade i Pressen og Mand og Mand imellem. Det er en Arbejdsløs-

hedsforanstaltning; og man har valgt den ene af de to Veje, jeg før nævnte: enten at lade Arbejdsløsheden gaa sin Gang og saa yde Understøttelser eller at gaa den Vej, som ligger til Grund for dette Forslag.

Der savnes ogsaa nogen Klarhed med Hensyn til de finansielle Virkninger, for saa vidt tages Sigte paa Statsbudgettets Balance. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister har været medvirkende ved Lovforslagets Affattelse. Vi maa i alt Fald kræve fra vor Side, at Udgifterne ikke bryder Balancen. Det er klart, at hvis man først kommer ind paa den Vej, kan vi sige Farvel til Deflationen, Farvel til alt det, der er opnaaet af Kroneopgang hidtil. Det antager jeg imidlertid ligger saa nær, at vi ogsaa kan faa det oplyst i Udvalget.

Tilbage bliver der efter det, jeg her har nævnt, tilstrækkeligt med Uklarheder, og disse samler sig selvfølgelig om Udførelsen af §§ 2 og 3. Jeg kan ikke opholde mig længere herved, men vil blot fremhæve, at Understøttelsen — saaledes som det ogsaa er fremhævet af de foregaaende Ordførere — absolut ikke maa ydes saaledes, at den til Skade for de baade godt stillede og godt ledede Virksomheder begunstiger de daarligere stillede og daarligere ledede Virksomheder, som kan sidde daarligt i det uforskyldt, men delvis maaske ogsaa forskyldt. Det vilde give et fuldkomment Anarki i samtlige Konkurrencevilkkaar, det vilde virke fuldkommen modsat alt, hvad Lovgivningen sikkert tilstræber i saa Henseende, og det vilde nationaløkonomisk være af ubodelig Skade, hvis en saadan Lov kom til at betyde Opretholdelse af de daarlige Virksomheder paa de gode Virksomheders Bekostning.

Fra Regeringens Side har man ogsaa gennem sine Udtalelser vist, at man i høj Grad er klar herover, og Bemærkningerne til Lovforslaget understreger dette yderligere. Den højtærede fungerende Erhvervsminister har udtalt, at man ikke ved at gavne det ene Sted maatte skade det andet Sted, og vi kan selvfølgelig fra vor Side ganske tiltræde disse Synspunkter. Men det vanskelige vil unægtelig være at udføre Lovens Bestemmelser saaledes, at man heller ikke krænker denne grundlæggende Tanke i Praksis. Naar Talen er om at give Tilskud til Opretholdelse af Arbejde i den enkelte Virksomhed, saa kan jeg ikke se rettere end, at en saadan Ordning kun i meget begrænsede Tilfælde vil vise sig at være brugbar, og jeg ved, at der indenfor den store Industrigruppe, som vistnok navnlig vil kunne have Gavn, i